

— Ко ти је крив, кад ниси разумела. Овамо паметнији од нас, а ништа не знате.

— Али ако случајно знамо, па ћутимо?

Шура је погледа.

— Шта ме гледаш?... А? Познајеш ли ово двоје?

И ликујући, злурадо, мајка извади фаталну фотографију.

Шури се заљуља тло под ногама. Скочи и отрча у своју собу. Но минут доцније умири се, — недостајала је само та сличица. Она пренесе реликвије на сигурно место.

Сва је дрхтала од једа, увреде и бола у души. Али не клону. Осетила је неочекивану храброст.

— Тим боље! Немамо бар шта да се објашњавамо!

И смело се врати.

— Није те стид! Шпијунко!

— Говори, — шта има ту, — показа јој мајка опет на сличицу.

— Зар не видиш, — шта питаш...

— А, удајете се дакле, госпођице? Сме ли се знати када ће сватови?

Шура плану. Збијају шале с њеним најсветијим осећањима... Да је ту пред њом стајао отац, умрла би од страха и стида, — овако се није бојала. Обузе је бес.

— Да! да! — завика — удајем се! Удајем се. И доста!

Уће најстарија, већ удата сестра, и умеша се у сукоб.

— Јеси ли ти при памети, Шуро? Ако дознају у гимназији, одмах ће те искључити. А онда?...

— Шта се то тебе тиче?